★★★★★★★★★★ СПІВОМОВОЧКИ СТОСОВНО ОБСТАНОВОЧКИ ★★★★★★★★★★★

Хто віддав такий наказ:
перекрить Вкраїні газ!
Щось історія ця з газом
сильно пахне унітазом!

. . .

Знову гвардія цековська
про народ клопочеться...
Очевидно, їй чертовски
поработать хочется!

. . .

— Українцю, українко,
чи далеко ще до ринку!
— Із такими водіями
поганяй мерщій до ями!

. . .

Ой, казав же мій пияк:
— За нещасні грами ті
не кричи на мене так,
наче ти в парламенті!

. . .

Росіянине! Нас разом
у війну душили газом,—
чи ж не краще нам дружити,
ніж 'дне одного душити!..

. . .

Ти водій і я водій —
нумо страйкувати:
вирвем шмат в сусіда з рота —
будемо жувати!

. . .

Гей ти, пане Головатий,
ти скажи нам. зокрема:
а чи є в нас депутати,
а чи їх у нас нема!..

. . .

А мій милий відмочив —
мені вірша настрочив.
Не жував би краще соплі,
а приніс відро картоплі!

Газонув Остап РУСЬКОЙ.

ISSN 0132-4462.

1993 № 6

перець

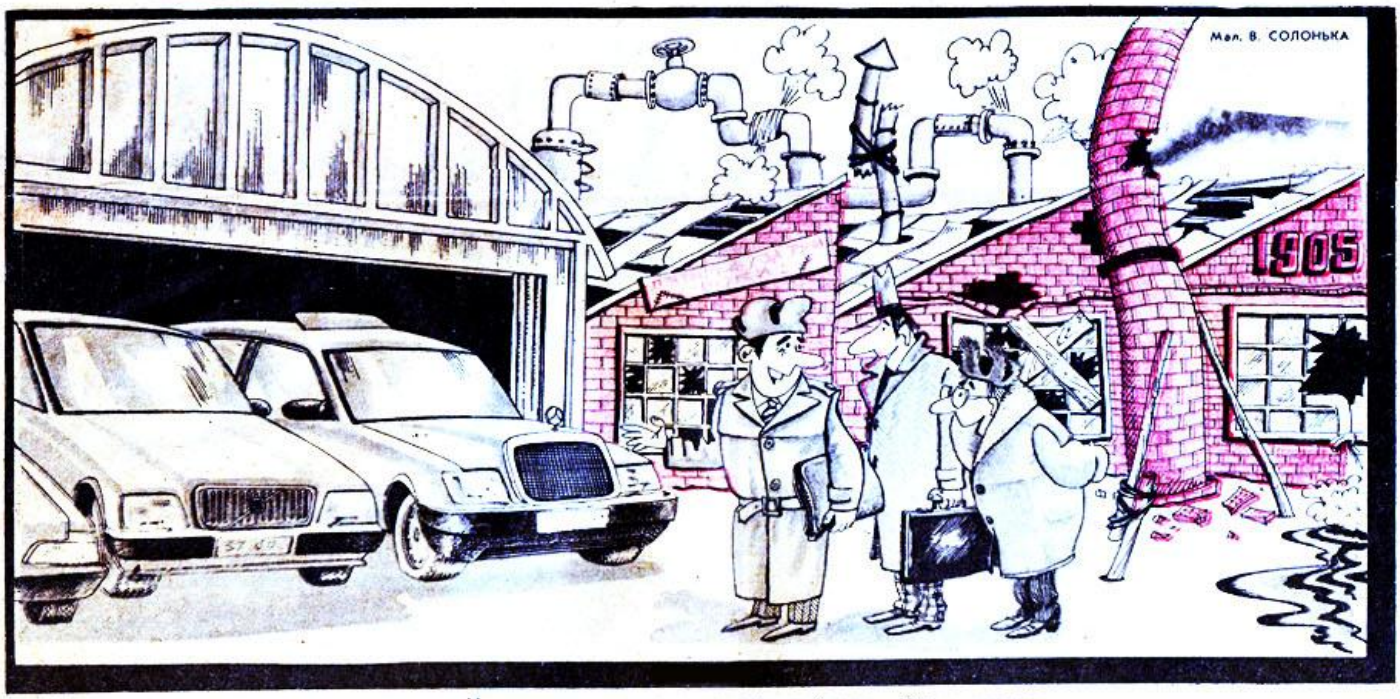

— На жаль, дуже мало валюти виділяють. Отож вдалося розбудувати тільки транспортний цех...

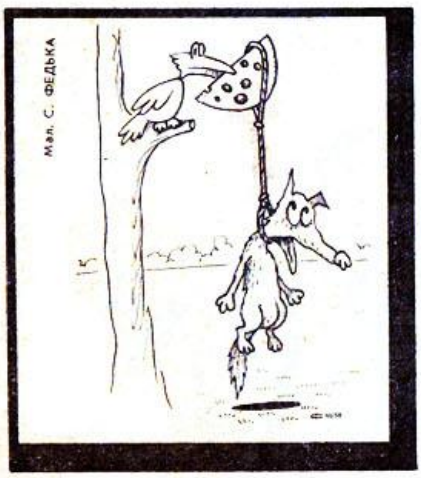

ЯК НАС З ВАМИ РОЗІГРАЛИ

Непершоквітневе звернення до передплатників

Щоб там не казали противники останніх демократичних перетворень, а деякі надбання ми з вами все ж таки маємо. Ну хоча б по лінії гумору. Згадаймо, якими примітивними були ще недавно першоквітневі розиграші. Приміром, зустрінете цього весняного дня колегу або сусіда і так собі пожартуєте:

— Іване, а в тебе вся спина біла!

— Невже! — дивується Іван.

І обидва посміхаєтесь, задоволені.

А от сьогодні розиграші стали соліднішими, масштабнішими, сказати б, глобальнішими. Від них не те, що посміхнешся,— реготатимеш. До сліз!

Закінчення на стор. 2.

ЯК НАС З ВАМИ РОЗІГРАЛИ

Непершоквітневе звернення до передплатників

Закінчення. Початок на стор. 1.

Нас розігрують у декретах уряду, президентських указах, розпорядженнях представників влади, називаючи це компенсацією, індексацією, приватизацією — безсоромне вивертання наших з вами кишень.

Найцікавіше в цих розиграшах те, що вони наше сіре й одноманітне життя оздоблюють окремими радощами, а будні розбавляють святами. Раніше ви собі похмуро купували в межах відомого асортименту необхідні продукти й товари. Сьогодні ж купівля кілограма ординарної ковбаси, двохсот грамів сиру і десятка яєць стає радісним святом. Бо тягне на півзарплати.

Те, що вчора здавалось звичайним, як гудзик на сорочці, сьогодні перетворюється на предмет розкоші. Ну, хто міг ще кілька років тому подумати, що для нас стануть недосяжними у фінансовому смислі такі буденні речі, як поїздка до родичів або лікування зуба.

І от ще один першоквітневий сюрприз, який цього разу стосується безпосередньо нас з вами — журналістів і читачів. Саме з цього першого квітня шалено збільшується вартість транспортування, експедиювання і доставки періодичних видань. Наприклад, доставка одного примірника журналу передплатникові коштує тепер двадцять п'ять карбованців. Якщо ж врахувати, що за останні два місяці в десять-п'ятнадцять разів зросла вартість паперу, а ціни на поліграфічні послуги теж бажевільно сягнули вгору,— буде зрозумілим: уже завтра для багатьох читачів передплата газети чи журналу може стати недосяжною розкішшю.

СЬОГОДНІ КОЛЕКТИВ РЕДАКЦІЇ «ПЕРЦЯ» СУШИТЬ ГОЛОВУ НАД ТИМ, ЯК МАКСИМАЛЬНО ПОЛЕГШИТИ МОЖЛИВІ ДОДАТКОВІ ВИТРАТИ НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ, ЩО ІЩЕ ЗРОБИТИ, АБИ ЗМЕНШИТИ СУМУ ДОДАТКОВОЇ ПЕРЕДПЛАТИ НА «ПЕРЕЦЬ». НА ЖАЛЬ, ПРОВЕСТИ ТАКУ ДОПЕРЕДПЛАТУ ДОВЕДЕТЬСЯ. І, ЯК НЕ ПРИКРО, МИ ЗМУШЕНІ БУДЕМО ЦЕ ЗРОБИТИ НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ. ДОКЛАДНІШЕ ПОВІДОМИМО ПРО ЦЕ У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ.

МИ ВІРИМО, ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, У ВАШУ ВІРНІСТЬ «ПЕРЦЕВІ», У ВАШУ ТЕРПИМІСТЬ, У ВАШУ ЩЕДРІСТЬ, У ВАШЕ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Перчанський вогнегасник

НЕ БУДІТЬ У ПІВНИКУ ЗВІРА!

Як для кого, а для пожежників кожен рік проходить під знаком червоного півня, хай би він скис. Судіть самі: у 1992-му — році мавпи — 50 990 пожеж, збитки — на мільйони, фуркнуло 4 386 будівель, віддало богу душу 2299 голів худоби і, що вже зовсім не смішно,— загинуло 1580 чоловік. От вам і мавпа!

Півник теж починає потроху показувати характер. Горить у селі, горить і у місті. На львівському «Електроні», наприклад, перетворилося на попілець двадцять новесеньких телевізорів, вивело з ладу технологічну лінію. У радгоспі «Степовий» Запорізької області разом з кошарою згоріло триста овець. Скільки шашликів ляснуло! А чорнухів?.. У славній Республіці Крим, у радгоспі «Надія», кгм-кгм, гавкнуло 260 свиней. І це — при нинішніх цінах на свинину! А в колгоспах імені залізного Фелікса Дзержинського та 1 Травня (Глухівський район на Сумщині) — діла ще драматичніші: сторожі у корівниках поперепивалися та й заснули мертвим сном. У буквальному розумінні. Перший кинув недопалок у солому, другий увімкнув самопальний електрообігрівач типу «козел» (береться цеглина, обмотується спіраллю — і всі діла!) та так нагрівся, що витягти з полум'я його вже не встигли. Корівок, правда, і там, і там урятувати вдалося.

Отакі пироги. А ще ж тільки початок року. Лише у січні червоним машинам довелося 649 разів мчати на виклики — приборкувати рудого когута,— а вже 269 чоловік стали жертвами власної або чужої легковажності — тобто на 48 більше, аніж за той самий період минулого року. Щось треба пояснювати?

Характерно те, що серед причин, які викликають пожежі, навмисні підпали складають якихось там п'ять відсотків. А то все — через нехлюйство, ігри з вогнем, недотримання протипожежних норм і так далі. Словом, наша радянсько-есендівська халявухість і шапкозакидайство.

Ну, що ж! Незважаючи на паливно-енергетичну кризу, допотопну амуніцію і малі зарплати, пожежоохоронці, або ж вогнеборці, як їх інколи високопарно дражнять поети, свою роботу робитимуть і далі, без сачкування й тремтіння в колінках. Але ж давайте, панове-добродії-громадяни, і ви зі свого боку ворон не ловіть. А то вже в добрій третині колгоспів, захопившись повальним скороченням, поліквідовували к бісу й пожежно-сторожову охорону, шкодують коштів на заміну старої протипожежної техніки новою, спецмашини ганяють на сільгоспроботи... Чим закінчується така самовбивча скнарість — можемо навести тисячі прикладів. Але не будемо, бо гумору в них малувато. Нагадаємо тільки, що скупий платить двічі. Якщо — тьху-тьху — встигне вискочити з вогню. Хоча б голесенький.

І. ФАЛАТ,
начальник центру пропаганди Головного управління пожежної охорони МВС України;
В. БОЙКО,
головний брандмейстер «Перця».

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ось тільки на це і вистачило компенсації...

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

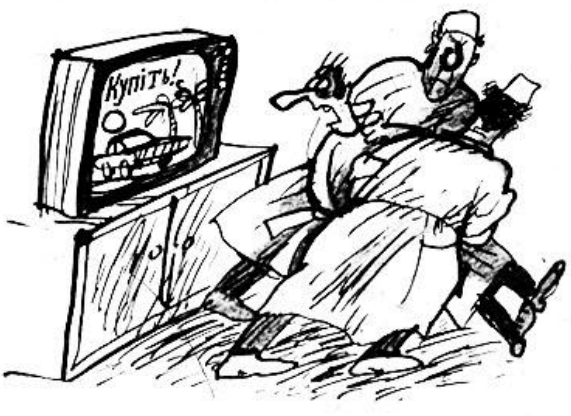

— Та дайте рекламу подивитися!..

Мал. Т. ЗЕЛЕНЧЕНКО

Як я став академіком

Можете мене привітати — я став академіком!

Мабуть, гадаєте, що жартую?

Взагалі-то я, як казав один знайомий, це діло люблю. Мені інколи за жарти навіть і гроші платять. Невеликі, правда. Такі, після яких тільки на жарти й тягне.

Але тут діло серйозне.

Раніше я, мабуть, як і ви, вважав, що академіками стають, коли, висловлюючись образно, сонце з вечірнього пругу потихеньку закочується за обрій. Коли починають трястися руки й ноги, а склероз досягає такого ступеня, що, побачивши себе у дзеркалі, чоловік поважно знімає капелюха й каже: «Здрастуйте! Здається, я вас десь бачив...»

Отоді наукові світила збиралися і вирішували:

— Давайте діда приймемо в академіки. Трохи підтримаємо. Все-таки сімдесят літ у науці. Живого Вернадського бачив...

Але я глибоко помилявся.

Виявляється, сьогодні стати академіком — що раку клешню відірвати. Я, наприклад, ним став у сорок років.

Скажете — пощастило.

Ні, це з мого боку, так би мовити, вимушений крок. Довели усі до того, що хочеш не хочеш — мусиш бути академіком.

От уявіть собі таку картину: іду собі Хрещатиком, про культуру розмірковую і заразом пильную, аби ніхто на черевик не плюнув. Бо хіба немає кому?

Вискакує чоловік з магазину — і на асфальт: «Тьфу!» (Це так коротко про ціни). Вискакує з міськради: «Тьфу!» (Це про якогось народного обранця-бюрократа). Вискакує з метро: «Тьфу!» (Це, мабуть, чоловік на останні гроші три яйця, але й ті розтовкли).

Одне слово, йду Хрещатиком, пильную, щоб ніхто біля тебе на реалії життя не тьфукнув. А назустріч тобі однокурсник або просто знайомий. Ти до нього:

— Привіт, Миколо!

А він тобі:

— Я не Микола!

— А хто ж? — тру очі.

— Ось хто! — знайомий урочисто дістає із широких штанів візитку.— Прошу!

А у візитці, поруч з прізвищем: «Президент корпорації», або: «Віце-президент концерну», або: «Голова правління», або: «Директор спільного підприємства»... Мовляв, знай наших!..

І ставився я до цього нормально, поки один мій знайомий не вручив візитку з написом «Академік».

— За сало купив? — пожартував я, знаючи про його здібності.

— Треба вміти!— мовив він і гордо покрокував Хрещатиком.

І довго я розмірковував над секретом отого «уміння».

Прояснилося мені тільки після одного виступу голови Постійної комісії з питань науки, що у Верховній Раді України.

— Сьогодні у нас академіків, мабуть, найбільше у світі,— сказав Павло Степанович Кислий.— Щоб перерахувати усі академії, пальців на руках не вистачить. Їх більше тридцяти... І щоб стати академіком, не обов'язково робити якесь велике наукове відкриття. Буває, не сподобався якомусь керівникові напис на його дверях — «Директор», скликається установча конференція, і, дивись, незабаром там уже написано «Академік».

Й справді, є у нас, окрім Академії наук України, ще й Екологічна, й Кібернетична, й Технологічна, й Інженерна, й Гірнича, й Транспортна, і Юридична, й Вищої школи, і Медична, і...

І вирішив я, а чому серед них немає, приміром, Академії Сатириків? Чим ми гірші за інших? Хіба ми у бога теля з'їли?

Скажете, може бути й Академія Сатириків, але це не означає, що в ній повинен бути і ти. Може, є й достойніші.

Можна подумати, що в інших академіях усі достойники!

Читаю он харківську пресу. Там, виявляється, до Інженерної академії прийняли відразу аж 14 нових академіків і 27 членів-кореспондентів. І не тільки тих, хто крутить колесо науки вперед, а й представника держадміністрації, керівників податкової інспекції та охорони навколишнього середовища, «посланців» харчопрому... Хоча преса, може, й помиляється. Хіба завжди можна передбачити, де народжуються наукові відкриття. Та й хіба це головне?

Головне — що ти академік.

А це, повірте, звучить гордо.

М. ПРУДНИК,
академік.

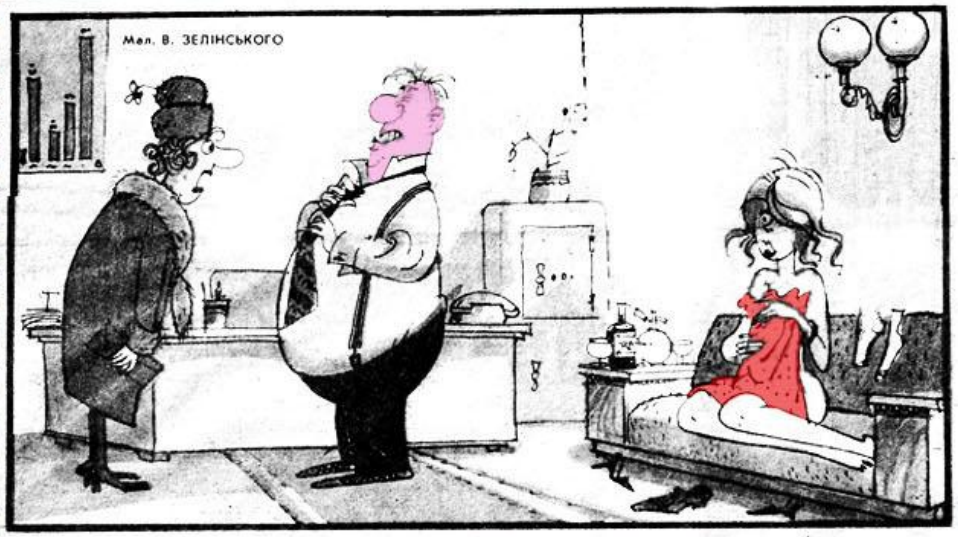

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ще одна підлегла вимагає підвищення зарплати...

ІРОНІЗМИ

● *Багаті ще тільки готуються плакати, а у бідних вже нічого їсти.*

● *Не прикладай руки там, де треба прикласти голову.*

● *Свого обличчя у художника не було, що дуже помітно на його автопортретах.*

Лев РЕЗНИЦЬКИЙ.
м. Харків.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Костянтин СЕРГІЄНКО

ВОРОНА І ЛИСИЦЯ
(Сучасний варіант)

Вороні бог на Пасху чи на храм
Послав сирку аж цілий кілограм!
Вона той сир поклала у дупло.
Аж тут Лисицю звідкись принесло.
«Привіт, Вороно! — Лисонька гуке
Ти в нас талановита, ще й яка!
Співаєш навіть краще Солов'я!
Прошу тебе, голубонько моя,
Романс якийсь чи арію утни...»
Ворона їй: «Хитрюго, не темни!
Мене круг пальця хочеш обвести,
Та видурити сир і утекти?
Не вийде. То колись таке було.
Спочатку двісті гривен заплати,
Тоді й получиш сиру півкіло.
Немає гривень? — долара давай!
А як нема й валюти, то — бувай!..»
Лисиця, як почула про ціну,
Побігла замовлять собі труну.
Бо зрозуміла, що віддасть кінці...

* * *

Які ж У НАС живучі покупці!

ОСЕЛ НА РАДІ
Байка

Кмітливим звірам в голову прийшло
Будинок на узліссі спорудити,
Щоби в ньому кожний мав нове житло,
І міг, як кажуть, жити не тужити.
Лев скликав раду, й стали мудрувать,
Як саме той будинок будувать.
«Я думаю,— заговорив Байбак. —
Будову ми проведемо ось так:
Фундамент закладем в найближчі дні,
Та з каменю, який лежить в кар'єрі,
Почнем виводить стіни кам'яні.
А після того вставим вікна й двері.
Покриєм дах залізом наверху.
Вкладем підлогу та підшиєм стелю.
Затим димар поставим на даху.
Та й будем обживать нову оселю...»
Осел схопився — мов джигнув комар —
І гаркнув: «Я пораду хочу дати!..
Не так будову слід розпочинати:
Спочатку треба ставити димар,
А вже затим фундамент закладати!»

* * *

Позаторік пробився в депутати
Якийсь Панько — нездара із нездар.
Та виборці йому уже й не раді.
Бо той пустомолот і демагог
Щораз з трибуни на Верховній Раді
Таку ж бридню несе, що не дай бог!
Ото як стане вам дурниці править,
То будь-що з ніг на голову поставить.

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

МОРЕ ЩАСТЯ

Немає, мабуть, на карті України території, яка б відзначалася цієї пори більшою суперечливістю, ніж Закарпаття. Прагнення виокремитись у вільну економічну зону і такий же активний спротив цій ідеї, міжконфесійні чвари і антиукраїнський русинізм, перші кроки демократичного ладу і партократичний опір їм. Але і в цьому сум'ятті закарпатці люблять і вміють сміятися. Пропонуємо сатиричне інтерв'ю ужгородця Павла Чучки, яке він узяв в уявного (а може, й ні) «батька закарпатського народу» Пендрика Йолоповича. Інтерв'ю увійшло до книжки «Вичурки по-баранинськи. Закарпатська застільна книга у 2-х томах (том перший і останній)», яка незабаром побачить світ.

ЖУРНАЛІСТ. Шановний Пендрику Йолоповичу, ви були, є і продовжуєте залишатися першим чоловіком в області після перемоги Великого Жовтня над малим народом Закарпаття. Скажіть, що робиться для добробуту населення області?

ПЕНДРИК ЙОЛОПОВИЧ. Ми розробляємо законопроект «Про особливе, спеціальне, зональне, курортно-шашличне урочище Закарпаття у складі самого себе». Скорочено — ОССЗКШУЗССС.

Ж. Хто це «ми»?

П. Й. «Ми» — це найкращі кадри авангарду робітничого класу, які ще не встигли створити спільні підприємства для дружби народів з іноземцями.

Ж. У чому полягає суть цього ОССЗКШУЗССС?

П. Й. У тому самому, що і СНД,— зробити народ щасливим.

Ж. Пендрику Йолоповичу, у вас є конкретна програма ощасливлення краян?

П. Й. А якже! Півсотні років я висуваю і модернізую різні програми, наприклад: «Будемо жити щасливо» (1945), «Назустріч колгоспному щастю» (1948), «Щастя чекає нас попереду» (1953), «Поділися щастям із сусідом» (1956, 1968, 1979), «Хто нещасливий — той не їсть» (1992), а нині я виступаю з універсальною програмою «Море щастя».

Ж. Є якась відмінність між названими програмами?

П. Й. Так, величезна: усі попередні програми були націлені на досягнення рівня життя, який уже колись був. Нинішня програма розрахована на щастя самоврядне.

Ж. Як ви розумієте самоврядність?

П. Й. Це коли самі русини стануть в ряд і не пропустять нікого на нашу з моїм апаратом землю. Розумієте, яке це щастя бути господарем на СВОЇЙ землі!

Ж. А при чому тут море?

П. Й. Виходячи з моєї програми, море утвориться, коли ми величезною дамбою загатимо річки Тису, Латорицю, Уж і затопимо нашу область.

Ж. І що це дасть?

П. Й. Величезні позитивні зрушення. Візьмемо хоча би наші дороги. Відомо, що область стоїть на першому у світі місці за кількістю ям на один квадратний метр асфальтових доріг...

Ж. А хто на другому?

П. Й. На другому також ми, але вже після капітального ремонту цих доріг. Так ось, після затоплення проблема зникне, бо все покриє вода.

Ж. А що буде з автомобілями?

П. Й. Продамо їх у Чехію та Словаччину, Югославію і так розв'яжемо проблему загазованості атмосфери.

Ж. А що буде з сільським господарством?

П. Й. Тут настане відчутне полегшення: з області знімуть план здачі зернових, бобових, картоплі, винограду тощо.

Ж. Зачекайте, а ми самі що будемо їсти, коли все опиниться під водою?

П. Й. А ми будемо вирощувати рис.

Ж. Ми і рис? Ми ж не вміємо... Це ж нетрадиційна для області культура.

П. Й. Була нетрадиційною! Нашою програмою «Море щастя» передбачено привезену раніше робочу силу із новозатоплених заводів-гігантів «Електродвигун» і «Турбогаз» відправити назад, а на їх місце завеземо наших братів в'єтнамців, корейців, червоних кхмерів, китайців...

Ж. Під водою зникнуть не тільки зернові, але й м'ясо, сало, ковбаса...

П. Й. А хіба все це тепер є? Немає! А от після затоплення з'явиться! Ви тільки уявіть собі, що буде, коли у верхів'я Ужа, десь біля Волосянки, чи верхів'я Тиси, в ущелини під Говерлою, підуть на нерест акули, моржі, кашалоти. Скільки м'яса буде! Аби лише вистачило кишок на гурку, бо дешевим рисом область на той час буде завалена.

Ж. Пендрику Йолоповичу! Виходить, і обласний центр буде затоплений?

П. Й. Безумовно. Причому, у першу чергу, разом із Мукачевом, Перечином, Хустом, Іршавою, Виноградовим, Береговим, Тячевим,

Закінчення на стор. 11.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О. КОХАНА

Не та наука

ГУМОРЕСКА

Дивні ми люди. Уп'ялися очима на Захід, як богомільний на святу ікону. Молимось на капіталізм і поклони б'ємо. Та ще й руку простягли: давайте — не минайте. Чекаємо, поки якась фрау Магда випере гуманітарні трусики після свого Гансика і пришле нашому Вані чи Петі. Звичайно, фрау Магді велике данке, зате нам з вами теж велике ай-яй-яй. Ми що, зовсім бездарні? Нічого подібного! Скромні ми. Усе прибіднюємось. Хоч уміємо таке робити, що їм там і в страшному сні не привидиться.

Спробував би їхній хвалений фермер зі штату Айова обробити свою плантацію, якби йому дали наш трактор. Тричі списаний і зліплений з металобрухту. Та ще культиватор, склепаний у кузні. Пішов би він з торбою попідтинню вздовж стріту чи авеню. А наш Іван примудряється працювати ще й норми виконувати. Гне в колінвал, форсунку і задній міст, а не здається.

А якби їхнього фермера з усіх боків обклали таким податком, як у нас? Потім усе вирощене вигребли до зернини? У засіки батьківщини? Він би вовком завив. А ми не вили. Навпаки, бадьоро співали: «Гарно нам на полях зорі ясні стрічать». І стрічали, й проводжали зорі на полях. З допотопною сапкою. За ложку кулешику та жменьку відходів. А хто старався з усієї сили, тому ще й грамоту похвальну давали. На цупкому папері. Мабуть, щоб не використав її для інших потреб.

Отакі ми! Як захочемо, з піску мотузки сукаємо. А ми в них учимося. Торгувати, наприклад. По-західному — робити бізнес. Мій сусід, доморощений філософ дядько Іван Мурий, каже:

— Та в нас бізнесменів і в застійні часи було, хоч лопатою греби. Тільки вони інакше називалися і за ними полювала міліція. Тепер їм лафа! Бо обдиралівка узаконена.

Може, дядько Іван і передає куті меду, але в чомусь має рацію. Торгувати не вміємо. І здається, з пелюшок. У новітніх торгових конурах сидять не сивочолі люди, а молоде, здорове, тендітноруке, червонолике і самовпевнене «підростаюче покоління». І хоч воно ледь дотягло до восьмого класу і не встигло всю таблицю множення вивчити напам'ять, а гроші лічить, як потомственний банкір. Хай спробує західний бізнесмен отак: нічого не виробляти, пупа не рвати і торгувати. А в нас — за милу душу!

Той же дядько Іван на цю тему філософствує:

— Наше суспільство поділилось на три категорії: депутатів, продавців і старців.

Людоньки! Годі прибіднюватись. Той хвалений Захід ми в дечому не тільки догнали, а й благополучно переплюнули. Ще недавно ми очі витріщали: «Боже! Що твориться в Америці! Пістолети вільно продаються! Не іграшкові, як у нас, а справжні». А тепер? Мілко вони плавали! У нас уже торгують не якимись пукалками, а кулеметами, мінометами, гарматами і навіть танками. Маєш купу грошей — можеш оптом закупити артдивізіон і танкову роту. На здачу ще й «кукурузника» накинуть. Разом з пілотом.

Або... Раніше нас лякали «забугорною» мафією. Яке, мовляв, страхіття. Хе! Тепер хай вони страхаються. Нашої мафії. У них що? Є якась мафійка, скажімо, в штаті Міннесота, якась — в Оклахомі чи Арканзасі. А в нас — одна! Зате бри-ила-а! Коріння пустила глибоко й широко. «От Москвы до самых до окраин, с южных гор до северных морей...»

Довго ми пасли задніх у такій делікатній царині, як сексуальне виховання нащадків наших. Одна чиновна особа бовкнула іноземцям: «У нас немає сексу». Ті від душі розсміялися: «А звідки ж ви такі розумні взялися? Від духу святого?» Слоєм спекли ми рака. Бо відстали. Ми завжди від когось відстаємо. І все життя доганяємо. І переганяємо. Навіть самих себе, бо знову опиняємось у хвості. Але в цьому... в сексі ми справді рвону-ули-и! Як з ланцюга зірвалися. Секс-літературою і такою ж образотворчою продукцією ми у стислі строки, ударними темпами заполонили вулиці, площі, вокзали, базари... Виставили на найвидніших місцях. Як чиряк на носі. Куди очима не поведи, а його видно. Учися, юнь! Милуйся, старе і мале! Старому, правда, те вже все до лампочки, а мале...

— Бабусю,— смикає онук бабцю за рукав. — А цого тьотя без льолі і без станів, а вся-вся гола?

— Вона бідна, нема чого одягнути,— каже бабуся. — Бо в нас економічні реформи. Скоро всі ми будемо голі й босі, як ота тьотя.

Хлопчик тільки рота відкрив, а оченятами вп'явся вже в інший «шедевр».

— Бабу-у, цого ото дядя тьотю надусив? За со її давить?

Заполітизована бабуся і тут викрутилась:

— Бо тьотя демократка, а дядя — консерватор. У них нема консенсусу.

— Бабу-у, бабу-у-у, глянь! А в отієї тьоті є консен-сус! Ба!

Бабуся глянула на той «консенсус», сплюнула, перехрестилася і живосилом потягла онука геть.

А дядько Іван Мурий, подивившись на такий «вернісаж», пустився в філософію:

— Слава богу, тепер і в нас є секс! І проституція наша на рівні світових стандартів, і наркоманія не гірша, ніж на Заході, і злочинність, як у них. Якби ще навчились і працювати, як ті капіталісти, щоб кожну хвилину цінувати і кожну копієчку берегти — ото було б діло!

Григорій ШИЯН.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Як ти себе почуваєш, любий?!.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. С. ФЕДЬКА

Сміх — не старіє!

Епіграми, епіграми, епіграми...

Іспанія
Франсуа де ла ТОРРЕ
1534-1594

ПРО СУД

Якщо в кишені віє вітерець,
Не розкривай перед суддею рота,
Бо не доб'єшся ти нічого доти,
Аж поки не розкриєш гаманець.

Франція
Жан БЕРТЕ
1552-1611

ПРО ДОБРО

Щось ми добро робити перестали,
Забули вічні принципи тверді.
Ми злочини карбуєм на металі,
А добрі справи пишем на воді.

Нідерланди
Якоб РЕВІЙ
1586-1658

ПИСЬМЕННИКУ, ЯКИЙ ПИШЕ ТОВСТІ І НУДНІ ТВОРИ

Ти просиш, щоб сказав відверто я,
Чи вічно буде жити книжечка твоя.
Їй жити довго, аж до пришестя Христа —
Її за менший строк ніхто не прочита.

Англія
Джон ХАРІНГТОН
1561-1612

ПРО ПИСЬМЕННИКІВ, ЯКІ ПРИСКІПУЮТЬСЯ ДО КНИЖОК СВОЇХ КОЛЕГ

Мої творіння хвалять люди, а поети
Щодня мені перемивають кості...
Але ж важливіше на званому бенкеті,
Що скажуть про їду не кухарі, а гості.

Польща
Адам МІЦКЕВИЧ
1798-1855

РІЗНОВИДИ ПРАВДИ

Є правда така, яку кожному ріжуть у очі,
А є ще й така, про яку лиш на вухо шепочуть.
Є правда, яку обмірковують з друзями дому,
А є ще й така, про яку не говорять нікому.

Росія
Костянтин СЛУЧЕВСЬКИЙ
1837-1904

ПРО ТОРГІВЛЮ

Опіку торгівлі!.. Торгівлі свободу!..
Два способи різні обману народу.
Все начебто робиться для покупця,
А стрижена, гляньте, та сама вівця.

Фінляндія
Ааро ХЕЛЛААКОСКІ
1893-1952

ПРО РОЗУМ

Людина розум свій повсюди вихваляє,
До цього вже, здається, кожен звик,
А, як подумати, мабуть, його немає,
Все, що було колись, тепер пішло в язик.

Вільний переклад Юрія КРУГЛЯКА.

ВИПАДОЧКИ

Несправедливість

Микола повернувся з роботи, коли ще дружини не було вдома. «Ну, зачекай, дорогенька, я тобі влаштую іспит», — задоволено потирав руки.

А тут і Марина на поріг.

— Де була?! — одразу пішов у наступ Микола.— Ану, дихни!..

— Іди геть, бо як дихну, то й копита відкинеш! — замахнулася сумкою дружина.

— Ось бачиш, яка несправедливість,— скривився чоловік.— Ти мене щодня отак тероризуєш — і нічого, а я ж лише раз спробував, а ти — в істерику...

Спогад

— Марино, а ти грішила в молоді роки?
— Ет, таке питаєш.
— Невже не пригадуєш?
— Хіба все пригадаєш.
— Та люди кажуть, що відбою від «ухажорів» не було.
— А я й не відбивалася.

Іван ТОКАРЧУК.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. С. КУПРІЯ

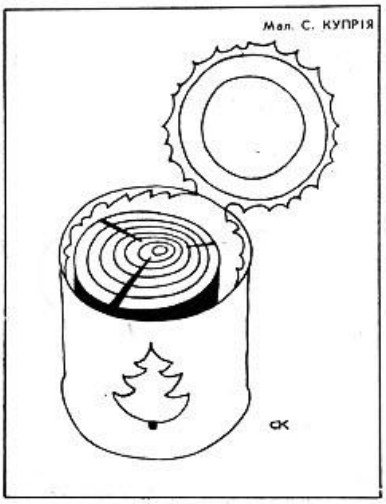

Мал. А. КОЗЛОВА

— Добровольці!.. Два кроки вперед!

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕПОДОБСТВО

Наче казка

— А що потім, дідусю?

— А потім,— промовив дідусь, поправляючи онукові ковдру,— потім покликав Король Генерала, та й каже: «Пане Генерале! Це — цілковите неподобство: всіх ворогів ми побили, війни більше немає...»

— Так це ж добре, дідусю, коли війни немає!

— Не заважай, бо далі забуду. Так от. «Це ж добре, що війни немає,— каже Генерал.— Значить, усі вороги бояться!» — «Так то воно так,— відказує Король,— а от наші кавалерійські коні тепер жеруть сіно й солому надурняка. Цілковите неподобство! Треба ж від них якусь користь мати! Тож давайте разом і поміркуємо...»

Дмитрик позіхає втомлено. Кліпає оченятами в півтемряві. Але не спить — дуже воно цікаво: що ж надумають Король з Генералом?

— Думали вони, думали, та й вирішили — тре' здати коней в оренду. Нехай млини крутять. Так і зробили. Прив'язали коней до карусельних млинів, солдати батогами ляскають, і ходять коні по колу, крутяться важелі, крутяться жорна. Мука мелеться. Навіть нових млинів спеціально набудували. І хліба робиться багацько, і коні без діла не сидять.

— А хіба коні вміють сидіти?..

Дідусь замислився, пригадуючи. Потім знизав плечима.

— Та не в тому діло. Крутять, значить, коні млини, сиплеться борошно, розвивається країна... тобто королівство. І самі люди хліб їдять, і сусідам за валюту продають. Ситі всі, багаті, радісні. Пісень співають, гроші на книжку складають, по ресторациях їдають. Та раптом...

Дідусь зробив таємничу паузу.

— Раптом загриміло-засвистіло навкруг! Дзвеніли шаблі срібні, забахкали рушниці вогневі, затьохкали кулі смертельні. Налетіли на королівство вороги жорстокі з усіх чотирьох сторін, і темно стало надворі від прапорів чужих... «До бою!— скрикнув Король.— Сідлайте коней! Вперед, на ворога!..»

— Ух!— аж підстрибнув на ліжку Дмитрик.— Зараз вони всіх ворогів я-ак...

— Ти слухай, слухай. «В атаку!» — скомандував Генерал. А коні королівські... по колу побігли! Заикли ж бо млини крутити! Солдати батогами ляскають, а коні тільки швидше по колу, по колу... Звичайно, вороги всіх солдатів легко побили, Короля з Генералом у полон взяли, а коней королівських собі забрали — теж млини крутити, бо ні на що інше вони вже не здатні, забули ж бо службу військову...

— І все?!

— Все...

— Неправильна казка, — образився Дмитрик. — Треба було навпаки — щоб Король з Генералом усіх ворогів побили, ось як!

— Е-е, друже,— хитро примружився дідусь.— Все воно вірно в цій казці. Бо ж армія завжди має бути напоготові, а не займатися казна чим. Тільки тоді королівство... тобто країна буде сильною і непереможною. Зрозумів? Тоді відбій. Спати.

Вранці за дідусем заїхала штабна машина й одвезла його на роботу. Вислухавши рапорт чергового офіцера, дідусь звично скомандував:

— Підр-р-розділ! На удар-ну пр-рацю до ланів р-рідного підшефного р-радгоспу — кр-р-рохом... р-руш!!!

Коли за останнім солдатом загуркотіли зелені ворота з навіки привареними червоними зірками, дідусь зняв свою сіру папаху, почухав потилицю й посміхнувся задоволено:

— А й справді чудово, що війни немає!..

Леонід КУРОХТА.

м. Харків.

Мал. О. КОХАНА

— Знову поновили спільне патрулювання...

Владилен ПРУДОВСЬКИЙ

УСЕ — САМІ!

Коли свободи слова бракувало,
було, лилась горілка, як вода.
Тепер епоха гласності настала,
так от тобі — з горілкою біда.

Отак у нас завжди — скажу відкрито
на гребені отриманих свобод:
не можемо ніяк без дефіциту,
до нього міцно прив'чений народ.

І все ж я був би глибоко неправим,
якби упав у безнадійний тон:
колись ми рятувались самогоном,
а нині нас рятує самогон!

м. Запоріжжя.

Переклав з російської Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. А. ЮНА

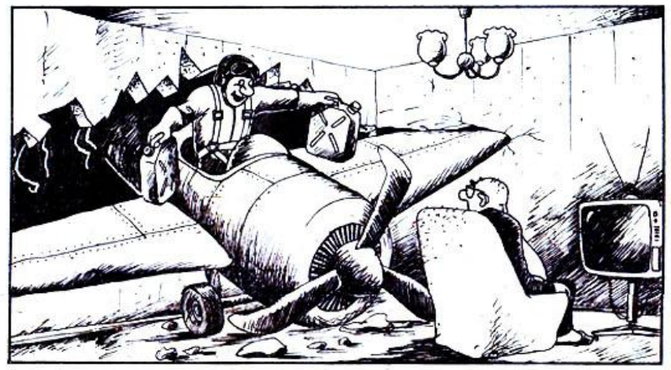

— Пробачте, де можна дістати пальне?..

Народні усмішки

І ЧОГО ТІКАТИ...

Іде хлопець зі школи вулицею, коли бачить: з хати вибігає боса жінка, а за нею біжить чоловік із чоботом у піднятій руці. Хлопець став та й гукає: «Тітка Ганно, чого ви тікаєте, дядько ж хочуть вас узути!»

ВИВЧАЮТЬ УКРАЇНСЬКУ

Дід приходить увечері в дитсадок забирати онука.

— А ми, дідусю, почали вивчати українську мову,— хвалиться маля.

— І які ж українські слова ти знаєш?

Онука прощебетала:

— Доброго ранку... Здрастє... Гуд бай...

ПОДЯКУВАЛА

Повний автобус. Заходить бабуся. Раптом усі пасажири підводяться з місць.

Бабуся:

— Дякую, діточки...

Шофер оголошує:

— Кінцева зупинка. Прошу всіх вийти!..

ПОМСТА

До травматолога приходить жінка із забинтованою рукою і ногою.

— Що з вами? — запитує лікар.

— Увімкнула пилотер, а він, клятий, ударив мене струмом у руку.

— А з ногою що?

— Та я йому здачі дала...

ПРОВИНИЛАСЬ

Досипали жінки рядки буряків до кінця та й сіли відпочити. Сидять собі, гомонять... Одна з них тим часом заснула. За кілька хвилин прокинулась та як закричить: «Ой, боже, всі люди відпочивають, а я сплю!»

РОЗЛУЧЕННЯ

Судця говорить жінці:

— Шановна, те, що ваш чоловік маленький на зріст і лисий,— це ще не причина для розлучення...

— Як це — не причина?!— жахнулась та.— Адже я знайшла собі пів'цього: високого, з міцною чуприною та ще й з машиною!

ВІДОМИЙ РЕПЕРТУАР

— Маріє, це твій Мирон лежить біля крамниці і співає?

— А що він співає?

— «Ой, мороз, мороз...»

— Ні, це не мій. Його репертуар я напам'ять знаю.

ЕКОНОМІЯ

Зустрілись ніс до носа Євген та Яким. Захекання Яким поспішає з електробритвою до колгоспної контори.

— За нарядом? — цікавиться Євген.

— Та ні. Голитися...

— А чого туди? Бритва ж у тебе власна!

— Еге ж, власна,— каже Яким,— зате електроенергія там... казенна.

НЕ КОЖНІЙ ДОПОМОЖЕ

У санаторії один курортник скаржився другому:

— Останнім часом дружина все частіше вчиняє скандал. Я уже й не відаю, що мені робити.

— Візьми човен і покатай її морем. Мій це допомогло.

— Те-те-те! Мій не допоможе.

— А це чому?

— Вона, шельма, добре плаває...

ПОЯСНЕННЯ

Зустрічаються двоє старих знайомих.

— Не можу дійти тямки, то хоч ти, Максиме, розтлумач по-людському: що ж воно насправді — ринкова економіка?

— Ну, коли популярно, то уявн, Петре, що з тебе зняли піджак, а натомість дали жилетку і тут же сказали: «Віншуєм з модним пальтом!»

Зібрав Степан ГРИЦЕНКО.

НАША АСТРОЛОГІЧНА СЛУЖБА

Відомий австралійський астролог Грем ГРОУ — спеціально для «Перця» (факсом)

КОЗЕРОГАМ квітень обіцяє чимало сюрпризів. Здебільшого — приємних. Але уникайте випивок з випадковими людьми. Це може призвести до великих ускладнень на роботі.

ВОДОЛІЇВ наступний місяць відносно спокійний. Якщо не рахувати дрібних неприємностей на службі й невеликих сімейних ускладнень. Справа, яку ви почнете у квітні, через рік дасть дивовижні результати.

РИБИ можуть збільшувати обертн своєї діловоі активності. Пришов час діяти. Але пильнуте свій гаманець! Астролог передрікає вам грошові втрати...

ОВЕНА квітень — місяць кохання. Йому щаститиме в любові, зате розташування зірок не віщує нічого доброго в службових справах. До травня утримайтесь від нових проектів та починань.

ТІЛЕЦЬ буде приємно вражений несподіваним грошовим надходженням. Крім того, саме в цьому місяці в ньому прокинеться талант, про який він і не підозрював.

БЛИЗНЮКАМ астролог обіцяє успіхи в господарчих справах. Тим, хто займається торгівлею, гарантовано стабільні прибутки. Варто на цей місяць утриматися від далеких подорожей та близьких стосунків з випадковими знайомими.

РАК відзначатиме перемогу над своїми суперниками. Але не захоплюйтесь святкуванням, бо можете втратити пильність.

ЛЕВАМ астролог віщує успіхи на сердечному фронті. Можуть виникнути проблеми з грішми.

У ДІВ можуть виникнути проблеми із здоров'ям. Тому не варто поспішати з переходом на літній одяг. У справах — суцільне везіння.

ТЕРЕЗАМ жінкам не минути бурхливої сцени ревнощів, яку влаштує чоловік або коханець. Аби цього не трапилось, уникайте зустрічей з особами протилежної статі. Особливо Овенами.

Для СКОРПІОНІВ квітень дуже сприятливий для творчої праці, нових ідей та нових знайомств. Можливий великий виграш або інші грошові надходження.

СТРІЛЬЦІ нарешті реалізують свій нанзаповітніший задум. У їжнок в особистому житті очікуються зміни. На краще. Не зловживайте алкоголем. У квітні це може призвести до небажаних наслідків.

Нарешті діждалися! Тепер заживемо! А то збиткуються з нас — провінція, провінція. Раніше була провінція, а зараз усе, як у цивілізованих людей: вода є (інколи), електроосвітлення є (поки що), секс є.

До речі, про секс... Ось чим не обділені, так не обділені. І що характерно (це місцеві ерудити підрахували. Ну, народ доскіпливий!): чим вищі ціни, чим менше товарів у магазинах — тим більше сексу по телебаченню. Включиш телевізор вранці, в обід, увечері — і будь ласка, на всякий смак. Це коли у вас лише одна програма. А якщо три... Лише встигай: по першій — роздягаються, по другій — кгм-кгм, по третій — вдягаються. Сексуальний лікнеп проходять усі, включаючи дошкільнят. Нарешті і ми, як люди. Так і хочеться крикнути: хай живе наше телебачення, найдемократичніше в світі! Ось коли ми займемо перше місце по дітонародженню!

Та от біда: чоловіки якісь пішли не ті. Не йдуть на користь їм і регулярні телестриптизи. Чи, може, охляли, калорій недостатньо? Може, їх лимончиками, апельсинчиками по тисячі ре підгодувати або шоколадними плитками «Сніккерс»? Ну, не ті чоловіки стали, і все.

Зате собаки...

ПЕРЕЧНИЦЯ

СЕКС ПО-ЛЕБЕДИНСЬКИ

Собаки? Та де вони візьмуться в Лебедині, скажете ви. Одна якась там пробіжить... Що, не одна? Двадцять п'ять? Ну і що ж, двадцять п'ять, ну і що ж, що групами. Їм також хочеться спілкуватися. Кажете, дітей лякають? Прямо вже й лякають, і пожартувати їм не можна. Аби начальство не чіпали...

Так про що ми ведемо мову? Ага, про секс. Так от, зате собаки... Чи вони також по кабелевому телебаченню відики дивляться, чи весну почули... Страшно сказати! Серед білого дня сексом займаються. Та ще де? Просто в центрі міста на газонах (кажуть, колись були там газони), просто на тротуарах (пардон, колишніх тротуарах, бо все розрито). Хоча б перехожих посоромились. Та що там перехожі! Був, іде містом Володимир Іванович Тересов, наш шанований голова міськвиконкому, або начальник комбінату комунальних підприємств Олександр Миколайович Вінниченко, а вони, бездоремні, навіть очей не відводять. Ніякої поваги.

А місцеві ерудити і тут не дрімають (ну, народ доскіпливий!). Підрахували, що зараз в Лебедині бігає собак майже стільки, як жителів. Якщо врахувати, що чоловіки хлялі, то через рік-два ми всі рекорди поб'ємо. По собаках. Дякуючи сексу. Сексу по-лебединськи.

Грицько НЕЧІПАЙЛО.

м. Лебедин
Сумської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А я зараз гроші вкладаю тільки до такої копилки...

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

ПОНЧИКИ З СЕКРЕТОМ

— Добре, що пишуть аз м'ясом! —
Пончики хвалить Клим.—
Бо дойдеш часом,
Так і не вгадаєш, з чим!

ЗАСІВ ВІД КОШМАРІВ

Грець лікарям став докучати,—
Мовляв, кошмарні сняться сни.
Його обстеживши, вони
Дали пораду: менше спати!

БІЛОСНІЖНІСТЬ

У поїзді б приліг,
Сміливості чи стане:
Білизна, наче сніг...
Що при дорозі таке!

ДВА ХОВІ

Відколи машина,
Два хобі в Мартина:
У ній розтиждати
Й під нею лежати!

ХИТРА ТАКТИКА

Коли дружина докучала,
Щоб щось по дому допоміг,
Допомагав, брехати грік,
Та так, щоб більш не доручала!

ДЛЯ ВПЕВНЕНОСТІ

Клавдія, куди не йде,
Паспорт в сумочку кладе:
У заміжжі ви'яте бути —
Можна прізвище забути!

БУЛО НАМАЛЬОВАНО!

— Картину маєш ти чудову!
А хто, цікаво, малював?
— Цього не знаю, я готову
У магазині купував!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

ВІЗИТ ГРАФА

ГУМОРЕСКА

Дзвінок. Відчиняю двері.

— Фото Граф Алік!— називається молодий чоловік, що стоїть на порозі, націлюючи на мене фотоапарат.— Якщо не заперечуєте... на довгу пам'ять...

Блимс! Клац!

— Заходьте!— запрошую незнайомця, тумачно уявляючи, чим я йому зобов'язаний.

Алік дякує, заходить і, не вимикаючи світла, зачиняється у ванній. Не встиг я висловити свого здивування з приводу загадкової поведінки випадкового гостя, як молодий чоловік уже стояв поряд. З кольоровим портретом моєї персони у руці. Знімок був чудовий. Схожість з оригіналом — бездоганна.

— Ви дійсно граф у своїй справі!— вигукую, простягаючи фотомайстрові кулюру.

Алік зітхає, заперечливо хитає головою і очима показує вбік. Тільки тепер я помічаю в коридорі стороннього чоловіка з секундоміром.

— Погано, Мокін!— зазначає той.— Ваш час — сім і вісім сотих секунди. Це результат працівника ательє третього розряду. Вловлюєте різницю? Клієнт не задоволений. Ви не цінуєте його дорогоцінного часу...

— Валентине Андрійовичу,— благає Алік,— дозвольте контрольну спробу.

— Ви тут не один, Мокін,— не погоджується Валентин Андрійович.

Я неспокійно озираюсь. Ми справді були не одні. На кухні сидів якийсь дядько у шкіряному фартусі і обценьками відривав підошви від моїх ще зовсім нових черевиків.

— Не хвилюйтесь!— заспокоїв мене чоловік із секундоміром.— Фірма вінників не в'яже!

Легко сказати — «не хвилюйтесь», коли на твоїх очах калічать твою улюблену шкіряну пару. Тим часом підошви були відокремлені від черевиків. Валентин Андрійович підняв руку й подав команду: «Поїхали!» Чоботар спритно розмішав клей, тернув, мазнув, приліпив, пристукав... Готово! Секундомір завмер на позначці п'ять цілих і одна тисячна секунди. На мій подив, черевики були як щойно з конвейєра.

— Халтурник!— блиснув очима чоловік з секундоміром.— Таки перебрав... одну тисячну секунди. Нервуєш клієнта. Та я тобі за такого клієнта горло перегризу!

Далі, мов у сні. Якісь люди з'являлися і зникали. Мій будильник був навмисне зіпсований і водночас відремонтований за одну, телевізор за два, холодильник за три секунди. З мене зняли мірку й тут же пошили чудовий костюм за шість з половиною хвилин. Коли мій літній і зимовий одяг поскладали у білі мішки і стали виносити з квартири, я злякано заплющив очі. Коли їх розплющив — речі уже принесли з хімчистки.

— Будь ласка, що відбувається?— нарешті спромігся я на запитання.— Чому це ви вирішили, що я особливий клієнт?

— Не клейте дурника,— посміхнувся Валентин Андрійович, виписуючи загальний рахунок.— Нам повідомили люди, яким можна вірити, що у вас є... валюта. Інакше чого б це ми усі тут рвали пупа?!

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Стій, дурнику! Це ж я — лібералізація!..

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А що це за пляма?
— Від масла вершкового лишилась — бережу як пам'ять.

Мал. С. ФЕДЬКА

Сім мішків вірменської нафти з фонтаном

Словом, розбудовуємо. Вільну і незалежну, демократичну і суверенну. Соборну і правову. А вже ж як розбудуємо — ох і заживемо! Не гірше, ніж оті загинаючі.

А тільки в який бік її розбудовувати — хто зна. Єдиної думки поки що не вироблено. А доки вона виробляється, всяк виробляє, що хоче.

Один, користуючись лоповухістю місцевих властей, норовить загнати у Вірменію десять вагонів подільського цукру та шість вагонів вершкового масла (о, ні, не бутербродного!). Нібито в обмін на пальне та мастило. І хмельницьке об'єднання «Нафтопродукт» — до речі, не маючи на це жодного права — з легкістю неймовірною видає ліцензію на безперешкодне вивезення оних продуктів за межі незалежної і суверенної. Не завдаючи собі якнайменшої праці на хвилинку задуматись: а коли це у Вірменії раптом запрацювали нафтові свердловини? Дитині ясно, що ніякого пального з гірської республіки, яка сама потерпає без нього, зараз не видобуде. Але фінт, хоч як це дивно, проходить. Як ви, звісно, здогадуєтесь, спритники від комерції переслідували власний гешефт: виміняти українські харчі на «іномарки». А вже чим заправити їхні баки — то було б їхнім особистим клопотом. Можна сказати наперед, що ні без бензину, ні без масла з цукром сидіти вони не збиралися. Обміняли б шило на швайку, майку на кухвайку, Україну на Танзанію, а свій шмат би урвали!

Отож боятися за них нічого. Боятися треба за наші закони та за їх виконавців, які дозволяють шахраям облагоджувати свої темні справи.

А от у Вишгороді, що під Києвом, кооператори заповзялися ощасливити «іномарками» геть усіх своїх земляків. Поголовно. Ні більше й ні менше. І з цією метою заходилися реконструювати — тобто, спочатку ламати, а там видно буде! — щойно збудований, піднесений будівельниками Чорнобильської АЕС у подарунок місту — за активну участь вишгородців у ліквідації наслідків аварії — критий міський ринок.

Авторові цих рядків довелося побувати на судовому засіданні, де голова Вишгородської райспоживспілки І. Корінний разом з директором ринку В. Бондарем силкувалися пояснити судові й позивачам — громадянам Вишгорода,— з яких міркувань вони вирішили віддати на відкуп іноземній фірмі міський базар. Виявляється, з найблагороднішних. Виявляється, його було побудовано взагалі не там і не так, народ туди все 'дно не ходив, до того ж, будівельники припустилися купи недоліків,— і кооператорам нічого іншого не лишалося, як знайти дядю з товстим гаманцем і все те, увесь той мармур із кафелем, к бісовій мамі повикидати, а натомість зробити «ремонт и частичное изменение в планировке здания» (так це звучить в чолобитній до міської адміністрації генерального директора київського відділення отієї заморської фірми В. Сиваненка).

Що ж то за «частичное изменение»? До нього, виявляється, мало входити: обладнання в торговельному залі (де, за ідею, повинні торгувати м'ясом, молоком, сиром та іншою сільгосппродукцією) критого майданчика для продажу автомобілів,— раз. Зміна напрямку дороги на території ринку для заїзду всередину американських «марок» — два. Влаштування уздовж алеї центрального входу відкритих майданчиків для виставки автомобілів — три. Ну й, звичайно,— шикарний кафетерій, аби ви, лінивo потягуючи крізь соломинку охолоджені коктейлі, могли з висоти другого поверху всмак насолоджитися виставленими для вашого огляду «фордами» і «лінкольнами» та й не поспішаючи вибрати серед них собі до вподоби щось путнє. Чого там, кожен рядовий вишгородець нині в кишенях тисячі носить! То чом би й не дозволити собі невинне задоволення — погасати по наших шляндкісних трасах «їхньою» тачкою?..

Але найвагоміший аргумент, на котрий натискали кооператори, доводячи, яку корисну справу вони започаткували для міста,— це розкішний басейн із фонтаном, що його планувалося влаштувати посеред торговельної зали (треба сподіватися, з кольоровою підсвіткою, світломузикою та пальмами по периметру)... Ні, я ще й досі не можу заспокоїтися — як це суд не врахував такого потрясного доказу й «задробив» комерсантам з таким розмахом уже розпочату (хоч, правда, й без жодного дозволу) реконструкцію?! Ну, подумаєш — зона відпочинку, ну, подумаєш — сало-м'ясо бензинчиком би припахувало (хоч, поклавши руку на серце, я не вірю, що селянина із його збіжжям туди взагалі на гарматний постріл би підпустили), так зате ж — фонтан! Гарячі сосиски й коктейлі! «Однорукі гангстери» й кіоски із заокеанськими презервативами! Ні, таки вишгородці тут явно «пролетіли», не збагнувши власних вигод. Що ви хочете од провінції!..

Найприкметніше те, що жоден із ділків, замисливши чергový шухер-мухер, ніколи не признається вам у тому, що робить це виключно зі шкурних інтересів. Навпаки, він тільки тим і заклопотаний, що благоденством народу, здоров'ям нації, процвітанням любої батьківщини. І нерідко на його позолочені гачечки попадаються простодушні рибки, які легко заковтують принадну наживку з кучерявих фраз. Не хотілося б тут пригадувати досить свіженькі події в українській столиці, та й важко в один ряд ставити верткого пройдисвіта з сумлінним трудівником, який від дзвінка до дзвінка крутить свою баранку. Та все ж, незважаючи на полярну різницю між ними, врядни-годи у їхніх діях проглядається щось до болю спільне. Це коли той же тролейбусник чи трамвайник, користуючись своїм виключним, монопольним становищем на перевезенні посполитих, раптом вилазить із-за керма і, почвиркуючи крізь зуби, вимагає для себе мінімум як десять мінімальних зарплат. Де, звідки їх взяти — це його не обходить. Йому подай — і баста. Для нього діла немає, що професори, сталевари, хірурги й доярки, у яких не менш важка праця, одержують, бува, вдвічі-вчетверо менше, аніж би хотілось йому. Він плювати хотів, що в державній скарбниці немає грошей навіть для того, щоб підтримати інвалідів, які замерзають на автозупинках та на вокзалах. Йому до лампочки, що своєю фанаберією він паралізував життя цілого міста, завдавши не лише величезних збитків, а ще й спричинивши десятки, а може, й сотні чи й тисячі людських трагедій. Син не встиг у лікарню до хворої матері, той же хірург — до помираючого пацієнта, пекар — до цеху, щоб вчасно видати страйкуючому водієві свіжу палянницю на стіл...

О ні, він, страйкар, дбає, звісно, не тільки про себе. Аби не виставити себе безсоромними егоїстами, страйком висунув чимало всяких інших вимог — щоб облагодіяти ними, так би мовити, мало не все людство. У тім числі — й вимогу про безкоштовний проїзд все тих же інвалідів та пенсіонерів. Зворушлива турбота! Сльози вдячності закипають в очах! От тільки де взяти коштів на ті благодіяння, особливо в умовах, коли місто щодня втрачає мільйони карбованців з їхньої ж вини,— керівники страйку не пояснили. А рядові водії, підбурені їхніми архінародолюбними гаслами, не потрудилися поворушити власними звивинами, перш ніж ковтати підсолоджену демагогічну наживку.

А шкода. Бо отак часом, сповідуючи найблагородніші наміри, можна опинитися під розлогим фонтаном з чистої вірменської нафти. І з дулею, вибачайте, в кишені. Бо, пограбувавши ближнього, багатшим за нього не станеш. А як і станеш, то, в усякому разі, ненадовго.

В. БОЯКО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Прогнозом цікавиться той, у кого протікає хата, а не той, хто робить погоду.*

● *Парадокс: мають палаци, а мріють жити в серцях людей.*

● *Порада: вдало вибраний псевдонім допомагає зробити собі ім'я.*

● *Як тільки прикинувся дурником, його одразу ж виписали з психіатричної лікарні.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Гей, ти!

УСМІШКА

Чоловік заходить до кухні і звертається до дружини:

— Що там, кохана, у нас сьогодні на обід?

Дружина злякано подивилася прошепотіла:

— Що... що ти сказав?

— Я, кохана, питаю, що будемо обідати?

Стримуючи сльози, вона занепокоїлася:

— Ти, бува, не захворів?

— Анітрохи.

— Десь хильнув?

— Не пив. Нічого.

— Може, ти мене з кимось сплутав?

— З ким? З ким я міг тебе сплутати?

— Не знаю. Тобі видніше. Бачу, що ти якийсь непевний. Може, тобі пороблено?

— Що ти верзеш? Хворий, п'яний, плутаю, пороблено. Нормальний я, нормальний!

— Ой ні! Уже сімнадцять років крім «гей, ти» нічого від тебе не чула. А це раптом — «кохана». Що трапилося?

— Нічого не трапилося. Щойно пораду по радіо почув, як треба з дружиною розмовляти. Та це, мабуть, не з такою, як ти...

Феодосій ЛУЗАН.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

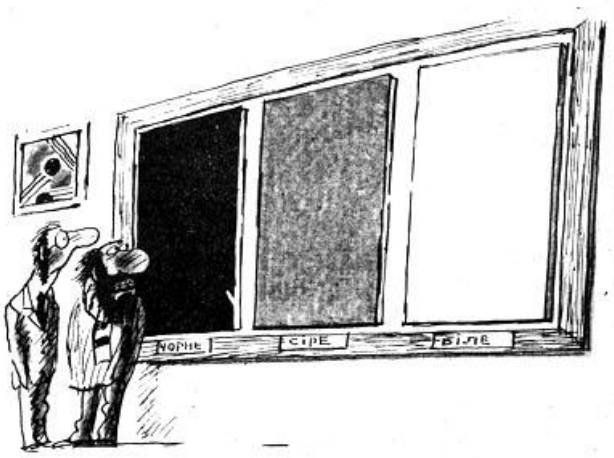

— Окремо не продаю: порушується цілісність триптиха...

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. В. СОЛОНЬКА

ПЕРЧЕНЯ

ЗВІЗДАР

ЕЗОП

Жив колись уславлений звіздар. Щоночі довгими годинами вдивлявся він у небо, вивчаючи зірки.

І трапилося звіздарю піти одного вечора у справах за місто.

Вирушив він о тій порі, коли вже запалюють світло, і невдовзі опинився у полі. Ніч була тиха, повітря свіже, в чистому небі жваво мерехтіли зорі. Звіздар на ходу вдивлявся в них, задерши голову вгору. Незабаром він так захопився, що забув про все на світі.

А що під ноги він не дивився, то зненацька налетів на пересохлий колодязь і звалився в нього. На щастя, не забився, бо на льоту зачіплявся за кущі, що повиростали на стінках колодязя, і це сповільнило падіння. Та колодязь був глибокий, і звіздар, хоч як старався, не міг вилізти з нього.

— От біда,— задумався він тоді.— Як же це воно сталося? Як мені перебути тут усю ніч? Тут так холодно й вологo, що я простуджуся, а до того ж мої рідні чекатимуть мене і хвилюватимуться.

І він почав щосили гукати:

— Рятуйте! Рятуйте! Я в колодязі й не можу вилізти! Хто там проходить, зласкався, витягни мене! Рятуйте, Рятуйте!

На його щастя, мимо колодязя проїжджав верхи на вислюку якийсь чоловік. Почувши крики, чоловік під'їхав до колодязя.

— Заспокойся, бідолахо! — сказав він.— Я допоможу тобі вилізти. Добре, що я маю вислюка. Потерпи трохи, я роздобуду десь мотузя й одразу повернуся.

І справді, невдовзі чоловік повернувся, опустив мотуза в колодязь і допоміг звіздарю вилізти.

— Щиро дякую, чоловіче,— сказав звіздар, вибравшись нагору.— Якби не ти, було б мені непереливки.

— Але як ти туди впав? — запитав чоловік.— Ти що, не бачив, куди йдеш?

— Не бачив,— зітхнув звіздар.— Я дивився на зорі й думками був у небі.

Чоловік підніс ліхтаря до обличчя потерпілого і враз вигукнув, сміючись:

— А, тепер я тебе впізнав! Ти звіздар! Усе місто знає тебе, бо ти мудрий. Але я скажу тобі дещо, а ти вже мені вибачай, звіздарю. Ти поклав усе своє життя на те, щоб дізнатися, що діється на небі, але ніколи й оком не кинув униз, щоб дізнатися, що діється в тебе під ногами.

Звіздар не відповів. Ще раз подякувавши чоловікові, він швидко подався своєю дорогою. А чоловік сів на вислюка й рушив до міста, похитуючи головою й бурмочучи:

— Багато є таких. Думають лише про велике, а тим часом безпорадні в найпростішому ділі, яке й дитина годна зробити.

Переклад з новогрецької
В. ЗАБАШТАНСЬКОГО і А. ЧЕРДАКЛІ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА. **Малята, розфарбуйте цей малюнок самі.**

Вітаємо ювіляра!

Поета, пародиста, перчанина, ветерана-фронтовика, лауреата республіканської літературної премії імені Остапа Вишні Олеся ЖОЛДАКА з його 75-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ПАРОДІЇ

НЕ ЗДОЇЛА БИЧКА

Ех, якби я був коровою...
Євген Дудар.

Захотілося. Перекинувся. Коровою. Рябої масті. Уві сні. На хуторі Мозамбік. Маю голову. Довгу шию. Живіт. Ратиці. Хвоста. А ще й вим'я худе. Дійки найти не можу...

На фермі опинився. Поблизу — корови «колишніх»: Щербицького, Туренка, Хельченка. Та інших вірних ленінців. Під наглядом нардепші Феньки Астраущенко ремигають.

Маю стійло і пійло. Негативну ауру хвостом від себе відганяю. Щоб не кусалася. Про ринкову економіку думаю. І про чорнобильських діток. Це ж скільки моні для них треба! Та хіба Феньці до того? У неї лише «єдіная та нєдєлімая» в голові. Та щоб нардепи Пирдєєв і Кастров молока побільше дудлили... Від наших мотовилівських корів. Он їхні сименталки теж стоять. Комбікорму просять.

Біля стійла радіо слухаю. Фенька знову виступає. На «общепонятном». Розумна, аж крутиться. Телиці від бичка відрізнити не може. «Останкінську лапшу» на вуха нам чіпляє: «Тольк̇і з великими руськими бугаями украинские коровы должны интимно общаться. Под звуки гімну «Вставай, прокляттям заклейменный!..»

Отака вона, ота Астраущенко. Ще не отелився, а вона соцзобов'язання підвищені бере. Вим'я моє хоче приватизувати. А дідька лисого! Не дамся...

Добре, хоч друг Ваня Молдаван під боком. За старшого фуражира. Та ось і він, либонь, підходить.

— Як ся маєте?— запитує.

— Та адаптуюся. Мукаю потроху. Бо ще не обідав. Фуражного борщу не їв, а вже Астраущенко на моє вим'я зазіхає. Хоче молока надоїти з мене. А де я його візьму? Виручай, друже...

— І треба ж вам було стати коровою,— зітхає Ваня. — Ну, нічого. Їжтепоправляйтеся. Нагулюйте живу вагу. Бо, може, згодом доведеться за бугая Іванка заміж вийти. Тірлі-мірлі з ним крутити. Одної ж ви масті. Як горнятка мальовані. А відносно доїння — щось придумаємо...

І таки додержав свого слова. Хохму Астраущенко підстроїв. Після вечірньої прогулянки мене в інше стійло перевів. А бугая Іванка на моє місце поставив. Із табличкою «Ряба».

Згодом і вона, тюха-матюха, доїти прийшла. Думала, що то я. Тільки-но хотіла рукою за дійку взятися, як бугай Іванко — брязь!— однозначно по відру. «Шуфство шобственного доштоїнства» проявив. Добре, що Феньці ратицею не заїхав. Була б тоді халепа!..

«Так їй і треба!— подумав я.— Щоб у «єдиную і нєдєлімую» наших корів на налигачі не тягла. Із костромськими бугаями їх не парувала. І мене щоб не доїла...»

На тому й прокинувся. Отаке уві сні приверзлося. Коровою побув. На хуторі Мозамбік. Добре, що хоч не якоюсь іншою худобиною...

КОЛИСКОВА

[Борис Олійник]

Люлі-люлі, возлюблене чадо,
Вельми спатоньки треба давно,
Бо уже заглядає злорадо
Лисий Горбі у наше вікно.

Хоче вкрасти тебе у торбину...
Ич який зловредиющий генсек!
Не віддам я своєї дитини,
Цур тобі, окаянний, і пек!..

Засинай, комунятко двомовне!
А вже я накурличу тобі
Сім мішечків гречаної вовни,
А ще й грушок на сущій вербі.

Уповаймо на краще віднині:
Вже ж мудрують марксистські лоби,
Коби наші брати соцпартійні
Незалежніші мали торби.

Але ти, маніпусінький друже,
Покладайся не токмо на них,
А й на мене, державного мужа,
Яко речника дум провідних.

На щасливі премногії лєта
Не дурний тебе піп охрестив.
Він заєдно й мого партбілєта
Превелебно зело освятив.

Виростай же у силі й спромозі,
Гейби з тої роси та води,
А ставатимеш твердо на нозі —
Во грядуще зо мною гряди...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гроші є?
— Ні, тільки карбованці.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А може, хтось одразу назве все слово?!.

Мал. О. КОХАНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У день твого народження нагороджую тебе, діду, орденом,— на базарі купила.

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

МОРЕ ЩАСТЯ

Закінчення. Початок на стор. 4.

Свалявою... Столиця краю русинів переноситься у морський порт Міжгір'я. Крім нього, збережуться ще два райцентри — Рахів і Великий Березний.

Ж. А Воловець — ні?

П. Й. Воловець — ні. Там німці побудують найбільшу в Карпатах судноверф. І взагалі, Закарпаття буде перейменоване у Карпатоводську область.

Ж. А куди ж подінуться жителі Ужгорода?

П. Й. Повернуться в рідні краї. Підраховано: якщо усі приїжджі, що проживають нині в Ужгороді, повернуться додому, то місто стане безлюдним.

Ж. Зізнаюся, тільки тепер починаю здогадуватися про грандіозність вашого задуму. Це ж не стане ні залізниць, ні автомашин, ні пішоходів. Як же можна без транспорту в наш час?

П. Й. Програмою «Море щастя» враховано і цей аспект. Щодня між Великим Березним та Раховим курсуватимуть два теплоходи — «Пішта Фенцик» і «Василь Павлович Русин», а також танкер «Андрій Бродій». Водний транспорт, за прогнозами експертів, поглине всю надлишкову робочу силу Карпатоводської області. Нечуваного розквіту набуде приватне гондольєрство, а професії боцман, лоцман, кок, акванавт стануть доступними для карпатоводця, як гранчак студеної води. Чимало колишніх доярок і кукурудзоводів знайдуть працю на китобойній флотилії «Велика Добронь», фрегаті «Жужіка» та криголамі «Франчиково».

Ж. Пробачте, а чи не забагато невмотивованих перейменувань?

П. Й. Бачите, мені особисто все одно. А вам? Ну, яка вам різниця, що там внизу під водою? Ну, було місто над Ужем. Після нас же буде, образно кажучи, потоп. Словом, область буде затоплена, як книжка пише.

Ж. А хіба вже про це десь написано?

П. Й. Так, у Біблії.

Ж. Між іншим, чи передбачає ваша програма «Море щастя» врегулювання міжконфесійних суперечок?

П. Й. Безперечно, причому раз і назавжди. Після затоплення десятки дерев'яних культових споруд сплив[illegible] поверхню. Якій із кон[illegible]стить більше, та і б[illegible] храми.

Ж[illegible]альне питання? Не можна ж різати по живому, точніше, топити живих людей!

П. Й. З ними все ясно: угорці — в Угорщину, румуни — в Румунію, німці — в Німеччину, словаки — в Словаччину, росіяни — в Росію, галичани — в Галичину, гуцули — на Івано-Франківщину... Тут залишиться адміністрація ОССЗКШУЗССС та обслуговуючий персонал із Товариства плаваючих русинів.

Ж. Виходить, що наші сусіди з-за перевалу не зможуть навіть приїхати покупатися у морі закарпатського щастя?

П. Й. Не зможуть, бо, за програмою, один кооператив із Вашарошнаменя повинен відбудувати фортифікаційну лінію Арпада у Карпатах.

Ж. Цікаво, ваша програма «Море щастя» подібна до того, що робиться в Криму. Там також розпочалися роботи по відновленню оборонної лінії на Перекопському перешийку. Цей збіг випадковий?

П. Й. Та ви що! Це абсолютно різні речі. Адже в Криму виконується програма «Щастя на суші», а наша програма, наголошую, зветься «Море щастя».

Ж. Між іншим, шановний Пендрику Йолоповичу, Крим — це здравниця і Закарпаття — начебто здравниця. А після затоплення від вашої курортно-шашличної зони нічого не залишиться.

П. Й. Навпаки, створивши Карпатоводське море, ми вирішимо всі проблеми охорони здоров'я, не давши жодної додаткової амбулаторії, жодного ліжка, жодного шприца, жодного випускника-відмінника медичного факультету УжДу. Усе це за нас зробить цілюще море, в якому розчиниться і солотвинська сіль, і 460 мінеральних джерел Карпат, розквітне водний спорт, а взимку — хокей під Менчулом. Більше того, як усе покриє вода, то ніде буде будувати нову Пістрялівську РЛС. А це — здоров'я!

Ж. Пендрику Йолоповичу! Скажіть відверто: ви вірите в успіх вашої програми «Море щастя»?

П. Й. І так, і ні. Донедавна я абсолютно не сумнівався в її реалізації. А тепер важче стало працювати. Заважає демократія.

Ж. Ви хіба проти демократії?

П. Й. Боронь боже! Я — за! Обома руками, але ж має бути елементарний порядок. Я розумію демократію так: якщо ти вчитель — вчи, муляр — муруй, лікар — лікуй, робітник — роби, бігун — біжи. Але коли вчитель, муляр, лікар, робітник, бігун пхають носа не у свої справи, називають себе демократами, заважають тобі працювати і погрожують, що викинуть тебе із кабінету... То це вже, пробачте, не демократія. Так ми ніколи нічого не доб'ємося. Так ми ніколи не затопимо нашу область заради щастя людей! Я — за демос! Я — за людей! За народ!

З Пендриком Йолоповичем задушевну розмову вів **П. ЧУЧКА.**

м. Ужгород.

Страшне перо не в гусака...

«Добродії покупці!

В Універмазі в відділах галантерейних і посудогосподарських товарів проводиться «День неудовлетворительного спроса».

У відділах у продавців ви можете записати в зошит «Неудовлетворительного спроса», які б ви хотіли придбати товари, якими відділ не торгує».

Надіслав І. СЛЮСАРЧУК.

«Проживаю я з нею 6 років, так би мовити, в приймах, але це не заважає...»

(З листа до редакції).

«Правління колгоспу прийняло відповідні міри в питанні боротьби з бур'янами поблизу річки».

(З відповіді редакції).

«Учасники змагання з кульової стрільби запрошуються на перестрілку».

(З оголошення).

«З цього питання ми уже не раз піднімали питання, та питання так ніхто і не вирішує».

(З протоколу).

Надіслав К. ПРИЧИНЕНКО.

«Помийний день для бабів субота, для мужиків — неділя».

(З об'яви).

«Громадяни! Пам'ятайте, що від необережного поводження з вогнем, у нашому регіоні щодоби гине півтора чоловіка!»

(З плаката).

«Потрава озимини сталась внаслідок того, що пастух Петренко В. Н. залишив у степу без нагляду череду корів у нетверезому стані».

(З доповідної).

Надіслав Д. БАРАБАН.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Раїса Фадеївна Карпук, інженер-аналізатор київського відділку Південно-Західної залізниці гідна того, аби потрапити до книги рекордів Гіннеса. Безпрецедентний випадок! Нарсуд Залізничного району м. Києва відновив її на роботі через... 20 (двадцять!) років після незаконного звільнення.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

ЯКИЙ ПОСТАВИТИ ДІАГНОЗ?

(«Дурильна хвороба», «Перець», 1992 р., № 16). Що вже поглумилися над нею можновладці за стільки років! Цькували, переслідували, запроторювали до буцегарень і психушок. І все за те, що не корилася, знаходила мужність відстоювати свою правоту. А тепер, коли авторитарно-тоталітарна система почала спускати дух, то виявилося, що звинувачення проти Карпук Р. Ф. лопнули, мов мильна булька. Вигнання її з роботи — свавілля, звинувачення у злочинних діях — брехня, і головне, що психічно вона цілком здорова людина.

— На роботі-то мене відновили. Але ж у мене ні квартири, ні прописки. Втратила все за двадцять літ. Ніде й прихилитися. Начальство відбрикується руками й ногами, мовляв, без тебе скільки он народу квартири чекає,— ділиться своїми бідами Раїса Фадеївна.— Попоходила я по багатьох інстанціях, писала депутатам, зверталася до начальника Південно-Західної залізниці Олійника Б. С. Та все марно... Намагаюсь потрапити на прийом до представника Президента в Києві Салія... Але надії ніякої...

Звісно, з квартирами в Києві нині ой як сутужно. Чекають люди житла 15—20 років. Але ж ті два десятиліття, що викреслено з життя Карпук Р. Ф. не з її вини, керівництво відділку Південно-Західної залізниці могло б зарахувати їй як час перебування на квартирній черзі, й тим самим якоюсь мірою спокутувати свою вину перед нею.

Колись судді поставили Раїсі Фадеївні глузливо-знущальний діагноз, буцімто вона страждає «дурильною хворобою». Виникає запитання. А який діагноз треба поставити тим, хто понівечив її життя, забрав здоров'я і нині палець об палець не хоче вдарити, аби самітня знедолена жінка на схилі віку мала хоч якийсь дах над головою?

В. БУЛАВКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Теми малюнків цього номера придумали: А. Василенко, Т. Зеленченко, В. Зелінський, Ю. Іщенко, В. Космилін, О. Монастирський, В. Солонько, Л. Телятников, В. Чмирьов.

Індекс 74393.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

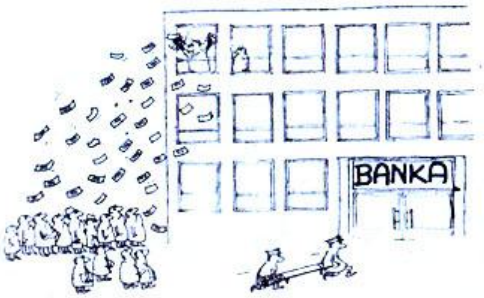

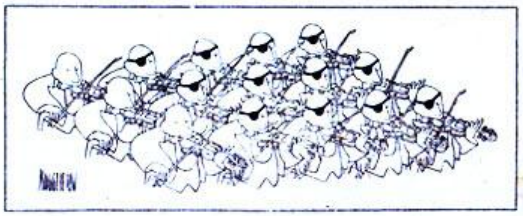

Вітауте ЖИЛІНСКАЙТЕ

РОЗЛУЧЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Карклас сидить у приймальні і клює носом, чекаючи, коли його викличуть до судді. Вночі він ні на мить не склепив очей — зате яку палку промову підготував! Які залізні аргументи знайдено!.. Нарешті секретарка просить пройти його до кабінету. Карклене вже тут. Повіки у неї припухли, очі червоні. Теж, мабуть, всю ніч не спала, готувалася втоптати чоловіка в грязюку. Вона така — усе скаже! Такі слова, такі аргументи викладе, куди там Каркласу! Він холодно киває дружині й сідає навпроти.

Суддя зачитує заяви сторін: чоловік і жінка просять розірвати їхній шлюб. Потім піднімається Карклене. Передчуваючи, що зараз злива звинувачень проллється на нього, Карклас з острахом втягує голову в плечі.

— Ми прожили разом,— починає Карклене,— двадцять три роки. Виховали сина й доньку. Нічого поганого про чоловіка сказати не можу,— в її голосі спокій і стриманість.— Просто хочемо жити порізно, кожен своїм життям. Тому переконливо прошу суд розірвати наш шлюб,— і вона повільно, з гідністю сідає на свій стілець.

Суддя щиро усміхається: не часто доводиться слухати у справах про розлучення такі милі слова, тим паче — з жіночих вуст!

Тепер черга Каркласа. Але він продовжує сидіти, наче його хто гвіздками до стільця прибив. А в душі таке твориться, таке твориться — усе там кипить, булькає, вирує. От зміюка! Мало того, що загубила усе його життя, так і тут вдалося перцю сипнути і гірчицею помастити. Тепер вискочиш із своїми звинуваченнями, як Пилип з конопель! Будеш виглядати якимсь злодюгою, а вона, ханжа така, сидітиме святою страдницею, опустивши очі... Ну, стривай!

— Все, що тут було сказано... абсолютна правда,— переборюючи себе, починає Карклас.— Тільки не двадцять три роки ми прожили, а більше: двадцять три і сім місяців! — на його обличчі з'являється зворушлива усмішка великомученика.— Дітей в люди вивели. Дай боже кожному так виконувати свій обов'язок один перед одним, як виконували його ми. А тепер — досить,— закінчує він уже впевненим голосом, відчуває, що полегшало, і сідає.

Його словесний залп влучає саме в ціль: Карклене не витримує, підводиться ще раз.

— Хочу скористатися випадком,— звертається вона до Каркласа,— і подякувати своєму колишньому чоловікові за той шлях, який ми пройшли разом. Він був і хазяйновитим, і діловим, одне слово, на всі руки майстер... — вона дістає хусточку і демонстративно прикладає її до очей.

— Я теж повинен по[illegible]й,— схоплюється з місця Карк[illegible]була акуратною жінкою, підлога [illegible] завжди — як дзеркало, суп — гарячий, капці — завжди на місці...

— Зарплату,— скористалася запинкою Карклене,— додому приносив до копієчки. Влітку на городі спини не розгинав...

— Коли я лежав у лікарні,— перебиває її Карклас,— по три рази на день прибігала: гарячий курячий бульйон, журавлиний морс...

— А коли донька у нас народилася — пелюшки прав і прасував.

— Дев'ятнадцять светрів мені зв'язала!

— Сам каструлі паяв!

— Ногу мені масажувала!

— Хрін тер!..

— Зачекайте! — не витримує суддя.— Стривайте! Якщо це так, то для чого вам розводитися? Може, помиритеся?

— З цією жабою! — відстрибує Карклас.— З цією роздутою пазухою, котра усю кров з мене висмоктала, всі жили витягла.

— З цим тролем! — де вже тут слейні інтонації! — рішуче Карклене.— Та я через нього світ божого не бачила, на загнану клячу стала схожою!

І обоє дружно закінчують:

— Краще живцем у могилу!

Переклад з литовської.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАРЕНИЦЯ (директор видавництва), А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:

видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перця». Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1373)

Здано до набору 02.03.93. Підписано до друку 18.03.93. Папір газетний. Офсетний друк. Тираж 426280 прим. Зам. 0110306. Ціна договірна.

© «Перець» 1993 р. Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканировано специально для группы http://vk.com/perecjournal